

Sygnatura akt IV Ka 867/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 grudnia 2014 roku.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący :	SSO Mariusz Górski (spr.)
Sędziowie :	SSO Adam Pietrzak SSO Agnieszka Połyniak
Protokolant :	Marta Synowiec

przy udziale Barbary Chodorowskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu dnia 23 grudnia 2014 roku

sprawy **D. P.**

syna Z. i Z. z domu K.

urodzonego (...) w N.

oskarżonego z art. 238 kk i art. 233 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kłodzku

z dnia 1 października 2014 roku, sygnatura akt VI K 195/14

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że na podstawie art. 69 § 1 kk zawiesza warunkowo oskarżonemu wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres lat 2 (dwóch);

II. wydatki związane z postępowaniem odwoławczym zalicza na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt IV Ka 867/14

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem D. P. uznany został za winnego, iż w dniu 26 czerwca 2012 roku na Komisariacie Policji w N., będąc uprzedzonym o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań oraz zawiadomienie o niepopelnionym przestępstwie, złożył zawiadomienie o niepopelnionym przestępstwie oraz fałszywe zeznania o dokonaniu na jego szkodę w okresie od 19 do 25 czerwca 2012 roku w N. kradzieży samochodu marki F. (...) o nr rej. (...), podczas gdy w rzeczywistości samochodem tym w dniu 19 czerwca 2012 roku osobiście kierował i spowodował kolizję drogową i pozostawił go na miejscu tego zdarzenia,

to jest za winnego popełnienia czynu z art. 238 kki art. 233 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

Za to na mocy art. 233 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzono oskarżonemu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Wyrok powyższy zaskarżyła obrońca oskarżonego zarzucając rażąco niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu za czyn opisany w pkt I części dyspozytywnej wyroku, tj. za przestępstwo z art. 238 § 1 i art. 233 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk przez wymierzenie temu oskarżonemu kary 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności, mimo, iż okoliczności osobiste oraz motywacja zasługująca na szczególne uwzględnienie wskazują, iż kara ta obiektywnie uchodzi za rażąco surową.

Tym samym apelująca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie oskarżonemu za czyn określony w pkt. I części dyspozytywnej wyroku kary 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby lat 2 (dwóch).

Sąd Okręgowy zważył:

Wniosek obrońcy oskarżonego o warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności zasługuje na uwzględnienie i to z przede wszystkim innych przyczyn niż powołała apelująca w uzasadnieniu swego środka odwoławczego.

I tak jak wynika w sposób jednoznaczny z materiału dowodowego D. P. 26 czerwca 2012 roku stawił się w Komisariacie Policji w N., po czym złożył fałszywe zawiadomienie o popełnieniu na jego szkodę przestępstwa, a dalej zeznania rozszerzające niejako treść informacji jakie podał we wskazanym zawiadomieniu. Pouczony został przy tym o treści art. 238 kk i art. 233 § 1kk.

Nie sposób jednak pominąć (a ustala to także Sąd I instancji), że dwa dni później, a to 28 czerwca 2012 roku oskarżony zjawił się ponownie w Komisariacie w N. i zeznał, iż przemyślał swoje wcześniejsze postępowanie przyznając, że pierwotnie kłamał, gdyż nie miała miejsca kradzież jego samochodu oraz wyjaśnił motyw swego zachowania.

W tym miejscu należy wskazać na treść art. 233 § 5 kk, z którego wynika wprost, że sąd może zastosować nie tylko nadzwyczajne złagodzenie kary, lecz nawet odstąpić od jej wymierzania jeśli m.in. sprawca dobrowolnie sprostuje swoje wcześniejsze fałszywe zeznania. Prawdą przy tym jest, że analogicznego przepisu brak w art. 238 kk, lecz podkreślenia wymaga to, iż fałszywe zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa jest zagrożone łagodniejszą karą niż fałszywe zeznania, a zatem ustawodawca uznał, że stopień społecznej szkodliwości tego typu czynów jest niższy niż występku z art. 233 § 1 kk.

Już tylko powyższe nakazuje przyjęcie, że zachowanie oskarżonego 28 czerwca 2012 roku było na tyle pozytywne, iż samo w sobie jednoznacznie przemawia za zastosowaniem co najmniej dobrodziejstwa art. 69 § 1 kk mimo wcześniejszej karalności D. P. i dlatego zdecydowano jak w wyroku.